

er derfor intet Bevis for, at der er gjort Uret, men kan derimod forklares ved, at det har været nødvendigt at foretage de mest indgribende Foranstaltninger overfor dem, der har haft de bedste Chancer. Kritikken beviser aldeles ikke, at der er taget for lidt Hensyn til de ydende og for meget Hensyn til de nydende.

Naar Talen er om den Ydelse til Samfundet, der er blevet paalagt de heldigst stillede under Krigen, maa vi skelne mellem to Former, den, der bestaar i en Begrænsning af Fortjenesten ved at producere eller forhandle Varer, og den Ydelse, der bestaar i, at den særlige Fortjeneste eller Indtægt afgiver en særlig Skat. Hvad angaar den Begrænsning, der er foretaget overfor Producenterne, ligger det i Sagens Natur, at det her særlig er Landbrugerne, der har maattet tage den tunge Ende, da det er dem, der har fremstillet de vigtigste og mest fundamentale Ting af dem, der har været stærk Efterspørgsel efter under Krigen, nemlig Livsfornødenheder. Havde Kritikken fra Landbrugets Side indskrænket sig til en Beklagelse over alle de Indskrænkninger i den frie Dispositionsret, der er blevet en nødvendig Følge af vore mange Ernæringslove, kunde jeg have givet den min Tilslutning. Thi det kan ikke nægtes, at Landbruget er det Erhverv, der er blevet mest bundet, og det er naturligt, at denne Tyngsel føles særlig stærkt, da Landbruget er det Erhverv, som hidtil har været mest frit stillet. Men det er jo ikke det, Striden har staaet om. Vi har fra alle Sider været enige om, at det var nødvendigt at paalægge det danske Landbrug at afgive de nødvendige Næringsmidler til Samfundet. Nej, det Striden har staaet om, har været det økonomiske: hvorvidt det Vederlag, det danske Landbrug fik for sine Produkter, kunde siges at være et ordentligt Vederlag eller ikke; og i dette Stykke kan jeg ikke give dem af mine Standsfæller, der stadig klager, Medhold. Gaar vi ud fra den Grundsætning, der har været Ledemotivet i hele vor Ernæringspolitik: at Produktionen skulde være lønnende og Prisen overkommelig for Forbrugerne, har Landbruget ingen Grund til at klage; thi bedre Tider end under Krigen har det aldrig haft. Naar det ærede Medlem fra Sæby (Pinstруп) forleden ved første

Behandling af Kødloven var naaet dertil, at han vilde give det Udseende af, at Kornavlens og Flæskeproduktionen og til Dels Smørproduktionen ikke en Gang dækkede Produktionsomkostningerne, er dette aldeles ikke rigtigt. Selv sidste Aar, da Avlen ikke var stort mere end Halvdelen af det normale, var Landbrugets Indtægter stigende. Og naar det samme ærede Medlem i sin Finanslovtale karakteriserede de forskellige Erhverv og udtalte, at Handelen og Søfarten kunde se Fremtiden i Møde med Tillid, Industrien til Dels ogsaa, da den under Krigen havde haft saa store Fortjenester, at der var opsamlet betydelige Fonds, til at imødegaa daarlige Tider med, medens Landbruget derimod var meget daarligt stillet og ikke kunde se Fremtiden i Møde uden Ængstelse, saa er en saadan Fremstilling ikke rigtig. Jeg skal ikke komme ind paa, om Spaadomme med Hensyn til de andre Erhverv er rigtig; men for Landbrugets Vedkommende tør jeg paastaa, at den er fuldstændig meningsløs, ja saa meningsløs, at jeg vilde have ansat det for umuligt, at en saadan Paastand kunde fremsættes fra dette Sted. Skulde imidlertid en eller anden nære samme Frygt som det ærede Medlem fra Sæby, har han i alle Tilfælde den Udvej, at han kan realisere sin Ejendom og det til en saadan Pris, at han vil kunne trække sig tilbage med en Formue, der antagelig vil andrage ca. 200 pCt mere end den Formue, han havde ved Krigen Begyndelse. Haardere har Krigen ikke virket overfor det danske Landbrug.

Jeg skal ikke blande mig i Striden mellem det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) og det ærede Medlem fra Sæby; men naar det ærede Medlem fra Sæby fremkommer med Paastande som dem, jeg her har nævnt et Par Eksempler paa, maa det ærede Medlem finde sig i at blive bedømt, som han er blevet. Det er jo for øvrigt ikke alene det radikale Venstre, der har fældet en saadan Dom. Da Kødloven var til Behandling første Gang, tog baade det ærede 6te Medlem for Præstø Amt (Ulrich) og det ærede 7de Medlem for Vejle Amt (Raffnsøe) Afstand fra hans Politik og erklærede, at en saadan agrarisk Politik kunde de ikke være med til at støtte. Og sidste Gang, Kødloven var til Behand-